

BIBLIOGRAFIA

* NARRATIVA

- Te deix, amor, la mar com a penyora. Laia. Barcelona, 1975
- Jo pos per testimoni les gavines. Laia. Barcelona, 1977
- Una primavera per a Domenico Guarini. Edicions 62. Barcelona, 1980
- Epitelis tendríssims. Edicions 62. Barcelona, 1981
- Qüestió d'amor propi. Laia. Barcelona, 1987
- La molt exemplar història del gos màgic i de la seva cua. Empúries. Barcelona, 1988.
- Joc de miralls. Planeta. Barcelona, 1989.
- Contra l'amor en companyia i altres relats. Destino. Barcelona, 1991
- Dins el darrer blau. Destino. Barcelona, 1994

* ALTRES PROSES, ESTUDIS I ASSAIGS

- Els cementiris de Barcelona. Ajuntament de Barcelona, 1980
- Gairebé un conte o la vida de Ramon Llull. Ajuntament de Barcelona, 1980
- La obra poética de J.A. Goytisolo. Llibres del Mall. Serie Ibérica. Barcelona, 1987.
- La escuela de Barcelona. Anagrama. Barcelona, 1988
- La obra poética de Carlos Barral. Ediciones Península. Barcelona, 1990
- Hay veneno y jazmín en tu tinta. Aproximación a la poesía de J. A. Goytisolo. Anthropos. Barcelona, 1991

. Te deix, amor, la mar com a penyora (1975)

Te deix, amor, la mar com a penyora és una obra mestra. Una obra mestra dels sentiments i del llenguatge que els reflecteix. Carme Riera, jove autora mallorquina, ha trasbalsat en escriure-la tots els marges establerts per la raó i delimitats per qualsevol tipus de moral. Podríem dir, sense temença a equivocar-nos, que la moral que envolta tot el llibre és la del sentiment, per sobre de la raó, la d'estimar qualsevol cosa, qualsevol persona fins als límits de la mort volguda de la bogeria.

Laura Palmés (CANIGÓ, núm. 403, 28-VI-75)

. Una primavera per a Domenico Guarini (1981)

Reconozco que esperaba esta novela con impaciencia, después del espectacular éxito obtenido por Carme Riera con sus dos primeros libros de relatos Te deix, amor, la mar com a penyora (Laia, 1975) y Jo pos per testimoni les gavines (Laia, 1977). Al margen de que ambos volúmenes contienen algunas piezas espléndidas, el conjunto revelaba algo que me atrajo desde el primer momento. Me refiero a la intensidad y la tensión poética de la prosa de Carme Riera, que hacían de su voz una repercusión rigurosamente personal gracias al dominio de los resortes lingüísticos.

(...) Isabel Clara Alabern, redactora del diario en catalán "La Nació", llega a Florencia para cubrir la información judicial de un extraño suceso que ha revulsionado la opinión pública. Un individuo llamado Domenico Guarini atentó contra el célebre lienzo de Sandro Botticelli, "Alegoría de la Primavera". Un 21 de marzo coincidiendo con la entrada de la primavera, Guarini arrojó pintura roja sobre el cuadro y con una navaja intentó destrozar la madera trazando algo parecido a una mariposa a los pies de Flora. La mariposa, símbolo de evolución, de metamorfosis. Estos son los tres ejes -en definitiva uno solo- en torno a los cuales gira la novela.

Robert Saladrigas (LA VANGUARDIA, 12-III-1981)

. Epitelis tendríssims (1981)

Carme Riera construeix a partir d'un llenguatge personalíssim i suggerent, suavitzat per la parla mallorquina i sempre renovat a còpia d'originals provatures. A Epitelis tendríssims, posem per cas, practicava un erotisme lúdic i divertit, tot cercant-ne un novíssim mode d'expressió lluny de la barroeria. Allò que cohesiona aquest recull de narracions és, precisament, l'escriptura dins l'escriptura, un dels temes recurrents de l'autora. Cal fixar-se, a més a més, en la constant oralitat del seu discurs, vehiculada per personatges abocats a una soledat tràgica que pensen en veu alta, transmeten la seva sàvia amb l'exemplaritat i recorden oblidant el silenci...

Voltada de referents culturals -Anaïs Nin, Ausiàs March, Ramon Llull,

Marcel Proust, Bach, Mozart, l'òpera en general, La Regenta, Salinas, La Celestina, el mite de Faust...-, la Carme Riera coneix algunes de les regles del joc que tothom perd, perquè mor, i juga a assolir la immortalitat que abastaren els mestres.

Montserrat Milian (AVUI, 26-I-1991)

. Qüestió d'amor propi (1987)

Carme Riera es val, a Qüestió d'amor propi, d'una forma tan senzilla i tradicional com ho és el gènere epistolar. Per mitjà d'una carta, l'escriptora descabdella amb parsimònia i destresa els fils de la seva història. I dic destresa pel control del ritme i dels diferents estadis de la narració. La carta a l'amiga llunyana, en un procés d'estudiada metamorfosi, es converteix en un camí de revolts i sinuositats amb la intenció de sorprendre el lector que, abans de cada cop de volant, espera el confort d'una carretera llisa fins al punt de l'horitzó. Un sorprenent viatge de quatre estacions per a explicar, després d'un pòrtic d'introducció, una història d'amor, el seu rerafons sòrdid i la planificació d'una venjança exemplar.

Isidor Cònsul (SERRA D'OR, núm. 341, març 1988)

. Joc de miralls (1989)

La seducción como tema articula Joc de miralls. Como paradigma de la seducción se utiliza la fuerza de un Goethe sexagenario, la energía, la potencia de su mirada. Una mujer joven, inteligente y bella, podrá enamorarse hasta la obsesión de este hombre a través de su obra, de las indagaciones previas sobre él y de su presencia. Bettina Brentano sabe más de Goethe de lo que él jamás pueda sospechar. Y es que el amor para Brentano, para Teresa Mascaró e incluso para Antonio Gallego es una forma de conocimiento, y no me refiero a la palabra conocer en su sentido bíblico.

Seducción y erotismo siempre fueron parcialmente antagónicos, aunque la seducción pueda desembocar en erotismo, y un erotismo sin seducción previa sea como tragarse cangrejos sin pelar. Sin embargo, suele existir la seducción como forma de vida, y de ésta es de la que nos habla ampliamente Carme Riera en Joc de miralls.

Neus Aguado (LA VANGUARDIA, 9-VI-1989)

. Contra l'amor en companyia i altres relats (1991)

Carme Riera, amb dos llibres de relats, va triomfar de manera espectacular entre un públic adolescent, receptiu i feliç.(...) En els llibres següents va demostrar que l'atreia en gran manera la reflexió metaartística, la qual arriba a un punt d'inflexió màxima en el seu millor llibre, Qüestió d'amor propi (1987). (...)

Els dinou relats que aplega Contra l'amor en companyia i altres relats insisteixen en aquesta voluntat de reflexió sobre la literatura, i recuperen el registre intimista, tan característic dels primers llibres de l'autora. Deu ser per la capacitat de convertir en motius allò nou de la realitat quotidiana, i que fa que els seus lectors s'hi sentin emmirallats. Aquí ho podem constatar en l'obsessió per la lectura i per la interpretació dels horòscops, per les vendes per correu. O per la utilització que fa d'experiències de gran impacte emocional: l'exili, el moment de retorn de Tarradellas.

Enric Bou (EL PAIS, 4-VII-1991)

NOTA BIOGRÀFICA

Escrita per la mateixa Carme Riera, la nota de la seva biografia és així de senzilla:

Som mallorquina des de fa 45 anys. Vaig venir a estudiar a Barcelona Filologia Hispànica als anys seixanta, i m'hi he quedat a viure. Retorn a Mallorca sempre que puc. Treball, com a professora de Literatura castellana, a la Universitat Autònoma. Vaig dedicar la meva tesi doctoral al grup de poetes autodenominats "Escuela de Barcelona" i he seguit investigant sobre poesia contemporània i sobre literatura escrita per dones.

Estic casada i em sent molt orgullosa dels meus dos fills.

.....

Cal afegir, però, que Carme Riera és una de les veus més sòlides i prestigioses de la narrativa catalana contemporània. Així ho avalen un important ressò de la crítica, el nombre dels seus lectors, els premis rebuts i, sobretot, la projecció de la seva obra literària en altres llengües: a l'alemany, a l'anglès, al txec, al flamenc, al grec, al rus i, evidentment, al castellà. Entre els guardons cal assenyalar el premi Recull, el 1974, per Te deix, amor, la mar com a penyora, el premi Prudenci Bertrana, el 1980, per Una primavera per a Domenico Guarini, el premi Anagrama de Ensayo, el 1988, per La Escuela de Barcelona, el premi Ramon Llull, el 1989, per Joc de miralls, i el premi Josep Pla, 1994, per Dins el darrer blau.

S U M A R I

- * Qui sóc i per què escric ..... Carme Riera
- * La mar, immensitat blavosa ..... Neus Aguado
- * La crítica ha dit
- * Notícia biogràfica
- * Bibliografia

- * Textos
Dins el darrer blau. Destino. Barcelona, 1994 (en premsa)

"L'escriptor del mes"- Suplement mensual de
"Crònica d'Ensenyament" és una
publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura
de la Generalitat de Catalunya

Directors: Isidor Cònsul
Oriol Pi de Cabanyes

Col.laboradors d'aquest número: Carme Riera
Neus Aguado

Coordinació: Marta Montserrat
Disseny gràfic: Taula de Disseny
Disseny de la coberta: Estudi Propaganda
Fotografia de la coberta: Eloi Bonjoch
Realització: Art-Co/2000, SL,
Impressió: Agpograf
Dipòsit Legal: B .....
ISSN .....
Barcelona, març de 1994